

[Jefsen Christensen.]

Støttekøb og Regulering af Obligations-salget i den første Tid efter Starten yderligere bidraget til Løsningen af denne store Opgave. Derved fordeltes det ved det sønderjydske Udbud af Obligationer foraarsagede Tryk over en større Flade, idet Forsikringsselskaber, Sparekasser og Banker, som det fremgaar af de statistiske Oversigter, bragte deres Beholdninger af Sønderjyllands Kreditforeningsobligationer op paa Højde med deres Beholdninger af de øvrige Kreditforeningers Obligationer, maalt i Forhold ikke til den aarlige Udstedelse, men til den samlede cirkulerende Obligationsmængde. Der opnaaedes paa denne Maade til Dels samme Virkning, som hvis Trykket var blevet fordelt gennem en Centralkreditforening. Den særlige Hjælp, som gennem disse Opkøb er blevet Sønderjyllands Kreditforening og derigennem de sønderjydske Laantagere til Del, vilde neppe i samme Grad være blevet ydet bestaaende Kreditforeninger med store Udlaansomraader udenfor Sønderjylland. De vilde være kommet til at bære det store Merudlaans Byrde alene, og — selv om egentlig Bevisførelse efter Forholdenes Natur er udelukket — er Kommissionen tilbøjelig til at tro, at Resultatet for de sønderjydske Laantagere vilde være blevet ringere, og den skete Ordning kan i hvert Fald ikke siges at have virket ugunstigt for Laantagerne.“

Og det maa jo siges at være Hovedsagen i Overvejelserne af, hvilke Veje man skal gaa for at naa til det bedste Resultat for dem, hvis Interesser i saa høj Grad berøres, Laansøgerne i Kreditforeningen.

Jeg kan derfor ikke erkende, at der i tidligere Tidens Fejlgreb skulde være nogen Begrundelse for det konservative Partis Stilling til Lovforslaget. Jeg mener som den højtærede Indenrigsminister, at saaledes som Landet nu en Gang ligger: at den ene Kreditforening efter den anden er gaaet til Oprettelse af en 5 pCt.s Serie, kan man, hvad enten man saa anser dette for rigtigt eller ikke, i alt Fald ikke lade Sønderjyllands Kreditforening være den eneste Kreditforening i Landet, som maa undvære en saadan Serie eller forhindre sine Laansøgere i at vælge frit mellem en 4½ pCt.s og en 5 pCt.s Serie. Jeg er ganske enig i de Betragtninger, som den højtærede Indenrigsminister nu gjorde gældende, at Begrundelsen for at gaa til Oprettelse af en ny Serie i Sønderjyllands Kreditforening ikke blot er, som man har sagt i det andet høje Ting,

at so ein Ding müssen wir auch haben, hvad enten der er Grund dertil eller ikke, men Begrundelsen er simpelt hen, at der er Trang til denne nye Serie til normal Belaaning af de sønderjydske Ejendomme. Hvordan man saa i Fremtiden vil stille sig overfor nye Krav i saa Henseende, skal jeg i Øjeblikket ikke udtale mig om, men saa kendt er jeg med Forholdene paa Kreditvæsenets Omraade i Sønderjylland, at jeg ved, der er betydelige Omraader der-nede, hvor man den Dag i Dag arbejder med Kreditmidler paa 1ste Prioritets Omraadet, som man trænger til at faa afløst hurtigst muligt.

Jeg skal med disse Bemærkninger til-lade mig endnu en Gang at anbefale Lov-forslaget.

Schovelin: Da Statsgarantien i sin Tid blev givet, gennemført af et socialdemokratisk Ministerium, altsaa ikke forpligtende for de andre Partier, var det dog fra alle Sider og ikke mindst fra socialdemokratisk Side en Forudsætning, at herved skulde der være skabt en Overgangstilstand, og efter den skulde Sønderjyllands Kreditforening saa at sige være sat i Sadlen og kunne ride. I Virkeligheden er det jo ogsaa gaaet saaledes, at der nu kun mangler — hvor meget er det? — 1½ pCt. eller saa. Derfor synes det mig, at der skal en ganske særlig stærk Begrundelse til for nu at gaa videre, og jeg benægter, at en saadan Begrundelse er givet, og benægter det endnu mere efter at have hørt den ærede Ordfører for Venstre, det ærede 19de tingvalgte Medlem (Jefsen Christensen), og den højtærede Indenrigsminister. Thi til min Forbløffelse sagde de begge: Ja, dette med de 5 pCt. er da ved Gud ikke nogen Velsignelse, det er snarere det modsatte. Derefter kommer vi til følgende logiske Opstilling: at Motiveringen for at gøre det i og for sig uforsvarlige, nemlig at fortsætte og udvide Rentegarantien, er den, at ellers kan Sønderjyllands Kreditforening ikke faa Lejlighed til at gøre noget, som er det modsatte af en Velsignelse for den sønderjydske Landsdel. Jeg maa sige, at den *kan* jeg ikke, og naar man saa siger til mig: Men faar de ikke Statsgarantien, er det betydningsløst, saa svarer jeg: Ja, men den Ulykke er da ikke saa stor, naar man altsaa hører, at de Herrer selv mener, at det ikke er til nogen Velsignelse, snarere det modsatte. Saa synes jeg egentlig kun, der bliver tilbage dette, som jeg kan udtrykke saaledes: Kan du nænne at nægte Sønderjyllands Kreditforening Opfyldelsen af dette Ønske? Og